

til at faa sig fast til No paa den i det hele.

Stulde virkelig al Livets Mang- faldighed have en Oprindelse fra en enkelt eller enkelte af de laveste Planterformer?

Og stulde Menneffets videnskabe- lige Lante- og Mandsliv kun være Udslag af rent legemlige Livsyttrin- ger? Hvor kan da et døende Menne- fte bevare Mandskraften lige til det sidste? Manden maatte jo hvæfkes sammen med det øvrige Legeme.

Men alle videnskabelige Forkla- ringer rækker jo ikke længere tilba- ge end til de første Livsformer. Li- vets første Opstaaen her paa Jor- den er for Darwin kun for alle andre et ubegribeligt, naturfridigt Mirakel, der strider mod al viden- skabelig Tanfning og Erfaring.

Vi ved, at Jorden har været en glødende, flydende Masse, — blandt andet af den ellers uforklarlige Skendsgerning, at den har antaget Draabens-Skulpturform. Paa dens Hart gennem det iskoldte Verdens- rum afvaledes den og affatte en stærkt Storpe af Lava og Sla- fer.

Men hvorledes opstod der leven- de Planter og Dyr paa disse Sla- fer? Kun af Liv kommer Liv, og ingen Plante spirer frem af døde Sten og Jord uden et Frøform.

Alligevel er Livet her, og alle vander rundt som intet mindre end ganske naturfridige Mirakler.

Men naar Livets Ophav ikke kan være her paa Jorden, maa det være udenfor Naturen, — det er Gud, som faa mange Menneffer ignorerer i tanfelses Vefindighed, fordi de ikke har gidet tænke alvor- lig over deres eget Liv og dets Aaar.

Svorledes skal det gaa de Menne- fter, naar Gud lader dem føle sin Magt, her paa Jorden eller ellers? (Fortfættels.)

3 Frihedens Morgenrøde.

Om det Møre, den tyrkiske fri Forfatning vakte i Syrien, har den danske Missionær, Pst. Cinar Prip, frevet et længere Brev, offentliggjort i Nierlandsmissionens Blad. Naabet Frihed! Frihed! Hurrie! Hurrie! Søj over Landet; men i de Gane, hvor Pst. Prip lever, blev det ikke rigtig troet. Man havde altfor ofte næret et forføngeligt Haab om Forandring til det bedre, men var bleven stiftet.

Snart kom dog Bisheden ved Budsending fra Damaskus; men naar man stulde give Vefsted om, hvad denne Hurrie bragte, saa fneb det. Alle var dog klare over, at for de Krijstne betød den, at nu havde de Lov til at forbande Muhamedanernes Religion, naar deres blev for- bandet af dem; det havde tidligere forjet Friheden og svære Penges- løder!

I Damaskus havde det ungtyrki- ske Parti straks bemærkt sig Ba- lien og faaet ham til at underfrie- ve deres Ordre. Frihedsbefretet blev oplaaet paa Tyrkisk og af Tol- te overfat paa Arabisk. Mængden jublede, Krijstne og Muhamedanere emfavnede hinanden, lo og græd og raalte: "Sultanen leve!"

De uretfærdige Embedsmænd, der havde benyttet sig af deres Stillin- ger til at berige sig selv, blev tag- ne i Forhør: "Hvor længe har du tjent? — "Saa og saa længe." — "Hvor stor er din Gage?" — "Saa og saa stor." — "Hvor har du de 200,000 fra eftira?" — Intet Svar — "Vil du udlevere dem godvilligt og forlade dit Embede, eller fore- trækker du denne?" — Ser sigte- des der med en Revolver paa den stuldige. I Damaskus foretrak de alle det første Alternativ og for- fæandt fra Skuepladsen.

En Frihedsflus blev oprettet, et Kontor, hvor enhver, fattig og rig, Muhamedaner, Krijstne og Jøde, kunde henvende sig med Vefberinger og Klager. Over Døren faar der: "Hurriet-Klub" med store, arabiske Fogstaver. Forretningsgangen op- lufes bedt ved et lille Eksempel.

En Muhamedaner, en velhavende Købmand, havde gidet en Jøde noget Silke til Farving. Da denne bragte sit Arbejde, var Muham- daneren meget utilfreds demed og stældte ud. Jøden tilfod, at han havde været uheldig dermed, og til- fød at gøre det om og gøre det godt. I Stedet for fik han en or-

dentlig Vrefigen og Udvemførd og maatte tie dertil og gaa. Man roa- dede ham nu til at klage paa Kon- toret. Han mente rigtig, at det vilde være frugtesløft; hvordan skul- de dog en Jøde faa Ret i en Sag mod en Muhamedaner? — Allige- vel gif han derhen; man hørte ventligt paa ham, lod Muhameda- neren hente og spurte: "Har du faaet denne Jøde?" — Ja, det har han ærlig fortjent." — "Hvorfor?" — "For det elendige Arbejde."

"Lilbød han ikke at gøre det om og gøre det godt?" — Jo, men tror I, jeg har Tid til at forfintes i mit Arbejde paa den Maade?" — "Hvem har fat dig til Dummer over denne Jøde?" — "Jugen." — "Nu har du Valget imellem 3 Ting: 30 Dages Fængsel eller betale Jø- den 10 franke Pund eller lade ham her i Retten give dig en vaa Siden af Hovedet, som du gav ham den. Vælg nu!" — "Tage imod en Vre- figen af en Jøde, det kan jeg ikke; 30 Dage i Fængsel det har jeg umuligt Tid til; 10 Pund er grum- me meget. Kunde I ikke gøre det?"

Jøden blev spurgt, om han var til- frede med det, og paa hans Ja blev Jøden fat ned til 5 Pund. De blev betalte den henrykte Jøde med det samme, og med et: "Al! vilde han dog blot give mig en Vrefigen til!" forlod han under for Minterhed Frihedens Retslo- sale.

Ogaa i Beirut fete der forunder- lige Ting. Der er næppe noget Sted i Syrien og Palestina, hvor Kjendfabet mellem Krijstne og Mu- hamedanerne har været stærkere og stærkere end der. Stadig er det kom- met til Blodsudgydelse og Myrde- rier, og Jørbunden der var altid vilkåst. Desjo glædeligere var det nu at se — og det fete virkelig — at en af de katoliske Præster og en muhamedanisk Sheif, da de mødtes paa Torvet, i alle Folks Paasyn tog hinanden om Halsen og fhsjede hinanden og sagde: "Nu er vi Brø- dre!" Jubelraab fra de forsamlede hilste dem. Alle følte sig som ingen Sunde for som een stor Familie.

To forskellige muhamedaniske Par- tier, ligeledes i Beirut, der boede hver i sit Kvarter og altid loa i Blodfjende indbyrdes, indbød hinan- den til et Feltmaalid i det fri udenfor Raadhuset og forlyktes og drak Høfstrøbrøf.

Ogaa der oprettedes en "Hurriet- Klub", hvor Folk kunde faa Ret og finde Retfærdighed. En ung, ra- armenier, der i en Butik havde revet Skoret af to muhamedaniske Kvinder med de Ord: "Lad os se jert Anfigt! nu er der jo Frihed!", maatte i "Klubben" og betale en velfortjent Bødeftraf af 100 Franke.

En anden ung Armenier ved de amerikanske Universitet i Beirut, der for 2 Aar siden, som saa mange af hans Landsmænd, var bleven forurettet af en tyrkisk Politie- medmand i Beirut, der uden Skin af Ret havde aprefjet ham 2 eng. Pund, søgte nu denne Embedsmænd og sagde til ham: "Vil du give mig de 2 Pund tilbage, jo vilstift ellers skal jeg melde dig?" Embeds- manden skøndte sig at betale ham dem tilbage.

Pastoralprædiken holdt ved Den forenede norske Kirkes Aarsmøde af I. H. Haugan. (Trykt efter Aarsmødets Veflutning.) "Lutheraneren"

Mark. 13, 37. Men hvad jeg siger eder, det siger jeg alle: Vaager!

Erverdige Fædre og Brødre i Embedet! Naade være med eder og Fred fra Gud vor Fæder og Frel- jeren den Herre Jesus Kristus. Amen.

Der gives ikke en herligere Gerning paa Jord end Præstegerningen, hvis vi er i den efter Guds Villie. Tant — at være Sendebud i Krij- sti Sted med Evangeliets glade Bud- skab til de forvildede og fortabte Menneffesjæle. Hvor stor! at røgte Herrens Naar og Lam!

Sandelig, Snorene faldt os paa de liflige Steder, da Herren faarede os til denne Gerning!

Men er Gerningen høj og herlig, saa er den ogaa saare anvarsfuld. Er vi tro, saa kan vi blive til uberegnelig Vefsignelse. Men er vi utro, saa kan vi ogaa anrette mere

Skade og Forbandelse i den Gerning end i noget andet Livskald.

Vi trænger derfor til daglig Selv- prøvelse og Væfvelse.

Og, naar vi nu er kommet sam- men fra vore forskellige Virkefelter til genfidig Dymnring og Hjælp i vort fælles Arbejde, saa kunde jeg ikke finde et mere passende Ord at minde mig selv og eder om, end det- te Ord fra vor store Overhyrde

Vaager!

Lad os vaage over os selv. Vi, som skal vaage over andre, er udjat for at glemme os selv.

Andre tager det ofte som en Selv- følge, at vi Præster er troende Menneffer. Og det vilde jo være herligt, om vi kunde altid leve saa- ledes, at Golt ikke blev stufede i denne Tro.

Men aldrig maa vi lade den falfte Opfattelse faa Jndpas hos os, at vi kan være jfke paa vor Naade- stand, fordi vi er i den hellige Tje- nefte.

Det burde jo altid være en Selv- følge, men Kirfens Hiftorie faa vel som vor egen Jagtagelse, vidner om det modfatte. Enkelte af Herrens højt benaaede Tjenere har gjort ftræffelige Gald.

Vi har jo til vor Sorg og Skam haft faaanne Tilfælde indenfor vort eget Samfund.

De aabenbart ugudelige bliver af- fat Tjenesten, men hvor mange der er iblandt os, om hvilke det kan siges: "Du har Naavn af, at du lever, men er død," det ved alene han, som fender Hjertene.

"Op, vaag og bed, Min Sjæl! du ved Dig ellers ikke fiffer, At du kunde drages ned I den Ondes Strikker."

Hvis der er nogen, Sjælefjenden ligger paa Lur efter, saa er det os. Slaa Syrden, saa spredes Naaren! Dette er hans gamle Feltraab.

Men befukter da ikke selve Gerningen os imod at blive jøvninge? Vi, som fhsjelsætter os daglig med disse hellige Ting, burde det ikke være umuligt for os at jøve ind?

Det kan gaa med os som med Bejviseren. Han fører de fremmede til Steder, hvor de kan fte Guds Underværker i Naturen.

De fremmede griebes — ja hen- rives. De ejer ikke Ord og Udtryf for deres Beundring.

Bejviseren faar kold. Han peger for de andre paa Herligheder, som de kunde være udjat for at øverje; han sætter deres Sjæl i Brand, men selv er han uberejt. Han venter bare paa Tilbageerjen og Lønnen.

Vi, som færdes saa ofte ved Si- nai og Golgatha for at veflede andre, er udjat for det samme.

De mest roftende faavelfom de mest opløftende Sandheder kan kom- me til at misse deres Indfaldelse over os. Alt gøres vanemæssigt og embedsmæssigt.

Jugen tro sig havet over dette. Endog den store Apostel Paulus maatte leve i stadig Selvopofrelse og Lugt, at ikke han efter at have prædikeret for andre selv skulde blive forfudt.

Lad os vaage hver Dag over vort eget personlige Forhold til Gud. Gør vi det, da er der ingen Gerning, som er til faa stor Hjælp i ens eget Krijstentliv som Præstegerningen.

Aa, hvor den kan ydmuge! Den er faa stor og uendelig i alle Ret- ning. at man bejandig kommer tilfodt.

Ja, kendte man til det paa For- haand, saa vilde faa jamvittigheds- fulde Mænd vove at gaa ind i Tje- neften.

Aa, hvor man i de lange Stun- der kan frittes til at forlade den. Hvor kan man ikke formelig mis- unde Golt i andre Livsstillinger. Disje, som ser sit Dagværk endt Aftenens Komme og kan give sig hen til den søde Svile. Men du, du ligger med de mange Vefumringer over dig og faar ikke No.

Og det ved du, fære Brøder, at af alt, som faarer og smertes, faa er der intet, som gaar dybere ind og vrier faaledes som Selvfærdel- len. Man fynes i flige Diebliffe, er man selv er Marfag i al den Glendig- hed, som hviler faa trykkende over Sindet.

Hvor dejligt da at fryde til Kor- fet — til Jesus — og finde Aavn i

hans store Hjerte! For vi erfarer jo, at han er en inderlig god Herre at tjene. Thi han gør ikke med os efter vore Synder og gengælder os ikke efter vore Misgerninger.

Saa høj som Himlen er over Jorden er hans Misfandhed magtig over den, som trngte ham. Saa langt som Zion er fra Beften, lod han vore Overtrædelser være lanat fra os."

Og da lyfner det. Da ligger det hellige Kald der, beftaaet af Na- dens himmelste Solffin, faa fkont og loffende som aldrig før.

Men er der det, som ydmuger i Præstegerningen, sandelig der er og- faa mange Ting som opbfjer, glæ- der og trøfter. I ved, vi har Glæ- desfunder som ingen andre baade i Konfamertimerne, under Studiet af Guds Ord, naar vi med Menig- heden er samlet til Gudstjeneste og ikke mindst under Sjælførgen hos de fuge og fergende.

Det er dog forligt for vort aan- delige Liv at overlade det til den tilfældige Nøgt, det faar gennem vor Gerning. Vi bør ikke engang lade det bero med den daglige Sus- andagt i Familien, men bruge Guds Ord til vor personlige Opbyggelse. Fremforalt lad os ikke forfomme Vømmen. Hvis nogen trænger at be- de uden Afblæfse, faa er det os. Han, som formaner os til at vaage, tilfjøer ogfaa — og beder. Veder fter om den Helligaand i rigere og rigere Maal!

Vor Gerning fører det med sig, at vi maa tale en hel Del med Golt. Her gælder det at være vaagen. Præ- stens Ord vejes. Og det er, som det skal være. Der er noget galt paa- færd, hvis det modfatte er Tilfæl- det.

Lad os altid huffe vor Stilling og føre faadan Tale, som det jøn- ner sig en kritien Gentleman og en Herrens Tjener.

Det overvættes gudelige Præter er modbydeligt, men værre er det dog, naar man falder over i den anden Yderlighed, faa Præstien gør sig til en letfidig Strønemager. Det lyfe, muntre Humør er en her- lig Gave, naar Guds Mand faar Lov at hellige det, men faar det Lov at løbe vilbt, da ftaber det, og ikke mindst, naar det findes hos ham, der skulde repræfentere Livets Ud- bød som ingen anden.

Lad os ikke være bange for at tale om Jesus. Man venter det af os.

Lad os ifær vaage over vore Ord, naar vi bliver opbfdsede. I en faa- dan Sindsstemning kan man anret- te Skade, som ikke læges. Selvfæ- rdelse flader den udmarfet, som ifal lede andre. Og den gør ham næften uovervindelig.

Alf alt det, vi lovede i den hellige Stund, da vi blev viet til Præstier, var der vel næppe noget, vi havde næret ved at løse end dette: "At jeg vil, faa vel i min Embedsfærd som i min øvrige Vandel beflette mig paa at føre et Liv, som er en Guds Trds Tjener værdigt." Vi ftammede alle vort "Ja".

Hvorledes har vi holdt det? Præsternes Liv er Folkets Evan- gelium, figer et gammelt Ord. Der er Præstier, som river det ned med deres Liv, de jøger at bygge op ved deres Vidnesbyrd.

Lad os vaage over vor Færd! Kerlighedens og Menhedens Lys skulde ftraale af den. I den Forftand burde Herrens Tjener være et æg- te Solffinmenneffe trods Alvoret i hans Kald. Det mørke og folde Væ- jen ftaber bort. Branten og letfidig Umgang burde være lanat fra den, som tjener i Ujsets Middervagt.

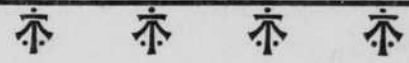
Mandig, højmødig og upartif Færd burde jmfkke Søvdingerne i Herrens Hær.

Vær faa lille, at du gaar ind i den laveste Stytte, men vær faa stor, at du ikke gaar i Lommen selv paa den fterfte.

Lad os være ordholdne og ærlige. De Præstier, som ikke betaler deres Gæld, ifær naar den er gammel, maa komme i Su, at det er den ugud- delige, som tager til Laans og be- taler ikke. (Om nogen paa Grund af Sugdom eller andre tvingende Omftændigheder hindres derfra, er en Sag for sig selv.)

Graadig og gærrig Præstefærd ud- retter meget ondt, ti Folk faar det Andrfat, at man ivrer mere for at faa fat i deres Penge, end man iv- rer for at vinde deres Sjæle for Gud. (Fortfættels.)

Usædvanligt Tilbud.

Paa Grund af at vi har et betydeligt Oplag af ældre Aargange af forskellige Julehæfter, gøres herved følgende enestaaende Tilbud:

Julestjernen 1899, 1902, 1903, 1904, 1905, pr. Eks. .20
Julestjernen 1907 — — — — .30
Juleklokken 1906 — — — — .10
Julegranen 1903 — — — — .20
Julegrønt — — — — .05
For Juleferien — — — — .05
En lille Julegave 1898, 1901, 1906 og 1907 — .10
Indre Missions Almanak 1902 til 1907 — .10
Børnenes Julebog 1902, 1903, 1904 og 1907 .05

Ovenstaaende Hæfter, som væsentligst er sat til halv Pris eller mindre, indeholder den mest udsøgte Ju- lelæsning, og vil bringe Glæde og Vefsignelse med, hvor de kommer. Har De selv læst dem, saa lad dem sendes til en Ven, der ikke har. De sendes portofrit, saa længe Oplaget varer.

Desuden modtages som sædvanligt Bestillinger paa Julestjernen 1908 @ 50c. En lille Julegave 1908 @ 20c. Indre Missions Almanak 1909 @ 20c.

Disse Hæfter vil blive udsendte, saa snart de ankom- mer fra Danmark.

Danish Lutheran Publishing House, BLAIR, NEBRASKA.

ELK HORN HØJSKOLE — OG — COLLEGE

Giver Undervisning i følgende Departementer:

- I. PREPARATORY: (Forberedende) For Nykommere og andre, hvis Uddannelse har været forfomt.
- II. EIGHTH GRADE COURSE: De, der tager dette Kursus faar „Common School Certificates“.
- III. ACADEMIC SCHOOL: Forberedende til Polytekniske — Landbrugs — og Stats-Skoler.
- IV. COLLEGE: Almindelig Uddannelse. 4 Aars Kursus.
- V. COMMERCIAL DEPARTMENT: Bookkeeping, Shorthand, Typewriting, Penmanship etc.
- VI. NORMAL: Uddannelse af Lærere og Lærerinder.
- VII. DANSK: Læsning, Retskrivning og Litteratur.
- VIII. AGRICULTURE: Ti Ugers Kursus.
- IX. DOMESTIC ECONOMY: Syning, Haandarbejde og Madlavning.
- X. ART: Kunstmaling, Bygningstegning.
- XI. MUSIC: Piano, Violin og Sang.
- XII. GYMNASTICS.

— FOREDRAG OG OPLÆSNING —

Undervisning, Kost og Logi \$16 pr. 4 Uger.

Vinterterminen begynder d. 2. December.

Skriv efter den nye illustrerede Katalog.

KR. ANKER, President, ELK HORN COLLEGE, Elk Horn, Ia.

Det betaler sig
at holde Deres
SKO
i god Stand!
Vi gør al Slags
Reparationsarbejde
paa SKO.

En ny holdbar og elegant Bibel.

Vi har netop modtaget en ny, fin og stærkt indbunden Bibel, paa India Papir i Lommeformat med Guldfnit, Overfalds- bind, runde Hjørner. Det er en speciel Indbinding som vi har faaet lavet efter Vefstilling, den er meget foldt indbunden og vil fiffert tilfredstille enhver, som ønsker en smuk og holdbar Bibel. Prisen er fat til \$3.20.

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebraska.

Send — Til Danmark.

„Danstieren“ **„Danstieren“**

til Fæder, Møder, Brøder, Søfter, Ven, \$2.00 aarlig — frit tilsendt to Gange
Veninde eller Slægtninge i Danmark. ægentlig.